
MONS KALLENTOFT

SATANOVO SOUSTO

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-275-1597-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-1598-1 (EPUB)

ISBN 978-80-275-1599-8 (MOBIPOCKET)

Satanskäftarna

Copyright © Mons Kallentoft 2020

Published by agreement with Ahlander Agency

Cover pictures from open sources

Translation © Jana Thomsen, 2023

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

1.

LINKÖPING, SOBOTA, PATNÁCTÉHO KVĚTNA

Noc je plná pocitu sounáležitosti.

Vedle Malin leží v její posteli sálající tělo muže, hrudník se mu zvedá v jiném rytmu, než jak mu bije srdce.

Přitáhne se k němu, chce ho probudit, dotýkat se ho, cítit jeho ruce na svých zádech, prsou, všude po těle, chce, aby vnímal krev, jež jí pulzuje v žilách.

Olízne mu krk.

Na jazyku cítí sůl. Noční pot z jejich posledního milování, těsně před usnutím.

Digitální hodiny na nočním stolku ve tmě zeleně svítí.

03:55.

Venku je dvacet stupňů, uvnitř ještě víc. Letošní květen je teplý. Denní a podvečerní horko přetrvávají do noci, Malin se potí, prostěradlo pod nimi je celé provlhlé, ale to je jedno.

Chce ho.

Teď hned.

Chce ho jako lok vlažné vodky, jako vychlazené pivo, jako deset narychlo do sebe kopnutých panáků whisky, tak moc ho chce.

Kdo jsi, Ulfe?

Známost z Tinderu. Z níž se za poslední rok vyklubala celá řada schůzek a následný pocit lásky, blízkosti. Dny a noci v jeho bíle vymalovaném bytě, v její posteli, se proměnily v lásku.

Protože tohle je láska, co jiného?

Díky němu držím pohromadě. Necítím paniku, že se potřebuju napít, ani tíživou černou prázdnotu. S ním jsem sama sebou, jsem lepší verzí sebe samé.

Nevím, co je láska, dřív jsem si myslela, že to vím, a to asi byla chyba. Ale teď v noci chci být tady, u něj, v tuhle chvíli nic jiného nechci.

Třeba to stačí. Tenhle pocit a to, že mě přede mnou samotnou chrání, aniž by o tom věděl.

Uniká mi.

Ulf Kalmvik.

Obchodník vytrácející se na služební cesty, někdy beze stopy, až se z toho její duše vyšetřovatelky trochu nervózně rozechvěje.

Místo aby byl den za dnem čitelnější, je čím dál záhadnější. Kdyby stál přede mnou v chodbě svého bytu, na sobě pěkný, tenký, béžový kašmírový župan z heboučké látky, a usmál se na mě, chtěl mě políbit, zalichotil mi a díval se na mě, mně by se jen honilo hlavou: Kdo jsi, Ulfe Kalmviku?

Ulf, s nímž chci být.

Ale třeba právě to je opravdová láska, tohle vzdalování se, které k sobě lidi přitahuje, takový paradox.

Teď je u mě.

Jen a jen u mě.

Jeho tělo.

Probouzí se.

Dotýkám se ho, konečky prstů mu přejíždím přes břicho dolů, tvrdne a probouzí se, je mu jasné, co chci.

„Malin, Malin,“ zašeptá.

Venku na ulici se pomalu převaluje noc. Z kanálů stoupá zápach moči, výkalů. Je cítit vůně blížícího se léta.

Mám ho v puse, celého. Leží na zádech. Skrz stažené žaluzie dovnitř proniká tma.

Ještě víc soli, a temná sladkost. Chutná nemytě, zbožňuju to, tohle zakázané, to, co člověk nemá mít rád.

On si to vychutnává, sténá. Chci ho mít v sobě. Počkej, počkej ještě chvíli, cítím v sobě pulzující teplo. Tohle zbožňuju, chyt' mě tady, miluju to. Ale miluju jeho? To je jedno.

Odstrčí mě.

Zatlačí mě do matrace. Kolik ze stovky tisíc linköpinských duší teď dělá to co my?

Těžko říct.

Hryže mě do zátylku, kouše, dýchá mi na krk, je celý rozpálený, a zase kousne, skoro jako by mě chtěl sníst. Bolí to, bolí to v dobrém slova smyslu.

Pak je ve mně, naplní mě, celou, celičkou, a zpočátku to bolí, ale příjemně, a já na okamžik ztrácím dech, zasténám, a on přestane: „Bolí to?“

Ve tmě přikývnu.

„Mám přestat?“

Zavrtím hlavou.

„Je to krásné,“ zašeptám.

„Malin, Malin.“

Malin už je blízko, ale chce ještě vydržet, myslí na jiné věci. Na Tove, která je teď zpátky ve Stockholmu, pracuje jako stážistka, neboli *trainee*, jak se říká, v nějaké pitomé firmě zabývající se rizikovým kapitálem. Hodnotí investice z „holistického“ hlediska. Hledá vlastní možnosti investic. Podle všeho má něco rozjetého, nějaký velký obchod.

Pozvali si ji na pohovor, protože chtěli něco jiného, jak jí řekli. A to Tove, v jejich světě, v mém světě, určitě je. Takže tu práci dostala.

Možná ji chce majitel dostat do postele a dělat s ní to, co dělám teď já s Ulfem?

Promiň, že mě to napadlo, Tove, ale ve světě zadržovaných orgasmů jsou všechny prostředky povolené. A já vím, jaká nebezpečí a jací úchylové se mohou mladé ženě postavit do cesty. Nebylo by to poprvé.

Ale já opět miluji, Tove, miluji se s mužem, kterého miluji.

Řekni, že je to tak.

„Malin, Malin.“

Leží na ní, těžký, a ona mu olizuje krk, cítí sůl, sůl. Rychleji, prudčeji, už bude. A najednou se všechno rozpustí, svět, žaluzie. Ulice Ågatan a kostel svatého Larse, celý Linköping, pláň,

lesy a jezero Roxen, celý Östergötland a svět za jeho hranicemi se do ní vpíše v jediném okamžiku, kdy je všechno možné i nemožné.

Leží na ní plnou vahou, lepkavý, horký, zpocení, a ona ho odstrčí.

„Děje se něco?“ zeptá se jí.

„Všechno je perfektní.“

Malin se chce napít. Dát si dva panáky tequily, ne deset, jako když měla tu zatracenou recidivu, která jí tak zavařila.

Ale bylo tak krásné se opít.

Ať jde Karim někam. Policejní šéf, vysoký, pěkný, který je den ode dne víc a víc politicky korektní. Syn přistěhovalců z Nacksty v Sundsvallu, který si vybudoval fantastickou kariéru. Je hodný, kryl jí záda mnohem víc, než musel, ale možná i elegantní Karim má své meze, nechce mít na svých stylových oblecích moc špíny. Ale je na ní závislý, ona to ví, je jeho nejlepší vyšetřovatelkou a on si to uvědomuje.

Vím přece, že jsem teď čistá.

Úplně čistá.

Jsem na to hrdá. Už do toho nikdy nespádnou. Jsem sakra úspěšným ztělesněním odvykacího programu o dvanácti krocích.

Musím si dnes nechat udělat test.

Laboratoř je otevřená i v sobotu.

Chce začít den v mírném tempu s Ulfem po boku.

Chlapec na louce. Ten, který spadl z nebe. Jeho smrt se jim nepodařilo vyřešit. Našli ho zavražděného na louce jižně od Linköpingu. Ten případ ji pronásleduje už roky. Vynořily se stopy a vodítka, které však nevedly nikam, naopak jako by se jí spíš vysmívaly do tváře.

Dopisy. Písmena na stromech.

A

L

L

Nic nového se v tomto případě neobjevilo. Vyšetřování skončilo na mrtvém bodě.

Chlapec upadá do zapomnění. Jak už to u nevyřešených záhad bývá. Koho zajímá syn přistěhovalců, jehož totožnost nikdo nezná, nikdo neví, odkud přišel a jak se vůbec na louku dostal. Jako by ho tam z nebe svrhl sám Bůh.

Malin se přetočí na bok.

Prsty mu přejíždí po bradavkách a on přimhouří oči a dýchá pomalu.

Pohladí ho po bříše.

Sjíždí stále níž, v širších a širších kruzích, až se její ruka jako závoj pomalu rozprostře nad tím, co tolik chce.

„Už nemůžu, Malin.“

„Ale můžeš.“

2.

Nad trávou se převaluje mlha, šedivá jako opomenutý kouř, který neměl sílu odtáhnout. V ranním světle má mlha vespod u trávy načervenalý nádech. Barva se rozpívá, jako akvarel, není jasně rudá jako krev, která tu před stovkami let tekla během bitvy u Stångebro, v níž se vojska krále Zikmunda a vévody Karla navzájem mrzčila a zabíjela poté, co pikle a lži vykonaly své.

Sofia Karlssonová protáhne záda tak, jak ji instruuje lektorka jógy, cvičící asi patnáct metrů před ní.

„Měli byste vnímat, jak se jednotlivé obratle od sebe oddalují, čím víc, tím líp.“

Tohle není žádná odpočinková jóga.

Je to makačka a to se Sofii líbí. Mnoha dalším ale zjevně ne, kromě lektorky sem, na louku u Stångebro, zvládli na lekci jógy přijít už jen čtyři lidé.

Pozice přecházejí jedna v druhou, klouby a svaly se zapojují a namáhají a ona dýchá tak, jak má.

Mlžný opar se zvedá.

Do očí ji řeže slunce, zrcadlí se na šedostříbrné fasádě Saab Areny. Fotbalové branky na hřištích podél řeky a vrby rostoucí kolem nich vypadají znaveně, přestože den teprve začíná.

„Buďte tady a teď.“

„Protáhněte se.“

Cvičí přímo na rosou zmáčené trávě, bez podložek, „buďte v kontaktu se zemí“, Sofii prosakují kapičky rosy růžovými legínami na kůži.

Mokro a zima.

Chce se jí čůrat.

Cítí, jak se jí stahuje močový měchýř, když se v pozici psa natahuje nejvýš, jak to jde, v ústech cítí kovovou pachuč.

„Skvělá práce.“

Instruktorka je otravně pozitivní.

Nastal čas na hluboké dechové cvičení, ale Sofia už to nemůže vydržet.

MUSÍM ČŮRAT.

Teď hned.

Vstane, zaartikuluje na instruktorku slovo „čůrat“, ta se zasměje a bez jízlivého komentáře ji nechá odejít.

Poodejde ke křoví, změti kapradí, šípkových keřů a jakýchsi anonymních parkových rostlin, jejichž název nezná.

Kéž by zůstala doma.

Hned po józe půjde domů a v troubě si rozpeče mražené crois-santy.

Zalézá do křoví, vyhýbá se šípkovým trnům a razí si cestu obrovským kapradím, ohlédne se, ještě pořád by ji ostatní mohli vidět, kdyby se náhodou ohlíželi.

Javor.

Mohutný strom, za tím ji nikdo neuvidí, když si dřepne.

Bzučí tu mouchy. Nahlas, je jich hodně. Nebo je to vosí hnízdo? Pomalu se přibližuje ke stromu, stahuje se jí žaludek. Něco tady neseď, cítí to celou svou jogínskou duší.

Kousne se do spodního rtu, jako vždy, když je nervózní.

Jenže potřebuje čůrat a za javorem ji nikdo neuvidí.

Blíží se.

Pomalu.

Nebuď přece směšná.

Co by za ním mohlo být, vosy? V tom případě bych odsud měla vypadnout.

Jsou to však mouchy. Sedají jí na ruku.

Sofie se podívá za strom a srdce se jí zastaví.

Tělo.

Nahé.

Leží nehnutě, v ranách sedí stovky much, zvracejí do ran a sají z nich.

Bílá chodidla.

Větvičky a listí, trnité výhony.

Sofie nahlas vykřikne.

A slunce dál svítí na dávné bitevní pole, jež si ještě pamatuje chuť krve a teď ji cítí opět.

3.

Zvládl to znovu, ještě je v ní, a ona v duchu vidí chlapce padajícího z nebes, skrz krvavou mlhu, proniká k ní řev, natáhne ruku k mlze, cítí telefon, teplý, mokrý a krvavý, ne, suchý a plastový. Malin otevře oči, na nočním stolku vztekle vyzvání mobil, ne, vyzvání jí v ruce, kdo to může být?

Venku už je světlo.

Paprsky vnikající do místnosti skrz žaluzie ji hřejí do očí. Cítí vůni sexu, nasládlou, žluklou, vzduch je prosycený hormony a feromony.

Už zase má na to chuť.

Potřetí, počtvrté? Ale to už by Ulf nezvládl, tvrdě spí, neprobudilo ho ani vyzvánění telefonu.

Práce.

V sobotu.

Něco se muselo stát.

Číslo na displeji patří Göranu Möllerovi, šéfovi oddělení násilných trestných činů, milovníku umění, rozpolcené duši. Malin přijme hovor.

Šeptá.

„Görane, co se děje?“

„Vzbudil jsem tě?“

„To nevadí.“

Malin opatrně vstane, jde do chodby a volnou rukou za sebou zavře dveře do ložnice.

„U Stångebro se našlo tělo, v parku kousek od Saab Areny, u řeky.“

„Jaké tělo?“

„Volající to nevěděla jistě, asi byla v šoku, každopádně to vypadá dost ošklivě. Podle všeho jde o mladého muže. Chci, abyste to vzali ty se Zekem. Až to obhlédnete, budeme moudřejší.“

„A je to tedy vražda.“

Malin stojí v kuchyni, na lince nepořádek z včerejšího zeleného kari, natáhne se k oknu, hodiny na věži kostela ukazují čtvrt na devět.

„Naprosto jistě. Našli ho nějací lidé z jógy.“

„Co tam dělali?“

Kafe, dala by si kafe. Vloží do nového kávovaru černou kapsli.

„Jógu, řekl bych.“

Dala bych si drink.

Stroj vrčí a syčí, vystřikuje horké hořké chutné kapky.

„Co Zeke? Volal jsi mu?“

„Říkal jsem si, že bys mu mohla zavolat ty.“

Zavěsí a potřebovala by si dát sprchu, je celá upocená, páchne, ale nestíhá to, musí hned jet na místo vraždy. Oblékne si džíny a růžové tričko, navlékne si ramenní pouzdro, pistoli schová pod tenkým modrým bomberem, který jí koupil Ulf. Drahá značka, takovou by si nikdy sama nekoupila, ale bunda je moc pěkná, to je bez debat.

Prohlédne se v zrcadle v předsíni.

Pleť na lících kostech má rok od roku povadlejší. Blond mikádo, v němž se každý den objevuje čím dál víc šedivých vlasů. Na čele drobné, ale ne už tak jemné vrásky. Modrozelené oči, v určitém světle vlivem alkoholu jakoby bez lesku.

Stáhne si vlasy dozadu.

Na krku má otisky zubů.

Temně červené, skoro do modra, ty jen tak nezmizí.

Kousal mě tak moc? Ani mi to nepřišlo.

Nechá si vlasy rozpuštěné, ujistí se, že kousance nejsou vidět.

Ulf je dobrý milenec, pomyslí si. Přála by si, aby vydržel víc, tak jako ona, ji chuť na sex nikdy nepřechází, je to neutuchající pohyb, jednolitá vlna valící se Malininým životem v rytmu jejího dechu.

Na jazyku cítí všechny její příchutě.

Malin se dívá na Ulfa ležícího v posteli pod bílým povlečením, spí tvrdě, dýchá pomalu, asi se mu zdají hezké sny.

Povídali si o tom, že by mohli bydlet spolu, pohrávali si s tou myšlenkou, dělali si z toho srandu. Když o tom spolu mluví, vždycky se mu nějak podaří změnit téma, nebo Malin vede monolog, tak jako dnes. A třeba je to tak v pořádku, ještě nejsou tak daleko.

Pošle mu pusu.

Zašeptá: Hezky se vyspi, krasavče.

Cestou dolů po schodech zavolá Zekemu.

Telefon vyzvání, Zeke přijme hovor, až když Malin strká klíček do dveří svého bílého volva.

Zackarias neboli Zeke Martinsson slyší na druhém konci linky Malinin hlas, volnou rukou si přejede oholenou hlavu a vcucne tváře, takže vypadá jako umrlčí lebka ještě víc než obvykle.

Jak je rozespalý, nedokáže nejdřív zcela vnímat, co Malin říká, ale po všech těch letech, co spolu pracují, dokáže z rytmu jejího dechu a pauz mezi slovy a slabikami poznat, že se něco stalo, že on i Karin budou mít na práci něco jiného než sbírání smržů v lese s Tess, jak měli v plánu.

Letos je na smrže dobrý rok.

Bylo sucho typické pro změnu klimatu, Gretino počasí. Dokládající, že čas lidí na téhle planetě se chýlí ke konci.

„Ať se klidně chýlí,“ prohodila jednou Malin u oběda, když si nad pizzou povídali o jakémsi článku o počasí.

„To znělo hodně cynicky, Malin.“

„Takže ty pořád věříš, že lidstvo má nějakou budoucnost?“

„Ano.“

Vedle něj, na posteli v secesním bytě v ulici Drottninggatan, se pomalu probouzí Karin.

Jeho přítelkyně.

Milovaná.

Soudní lékařka Karin Johannisonová.

Kvůli němu opustila bohatého manžela. Je nad věcí, jako by se jí vlastně nic nedotýkalo. Ale třeba se jí naopak dotýká úplně všechno?

Poslední dobou spí každý na své straně postele. Jejich těla od sebe dělí dobrého půl metru. Zeke si představí les, sebe, Karin a Tess, jak sbírají houby, což dnes nebudou. A pocítí úlevu. Co je to se mnou? S námi?

Chtěl by ji pohladit po tváři, ale nedokáže se přimět, aby natáhl ruku těch pár centimetrů.

Odkdy to tak je?

Na to nemá odpověď.

Čas vše rozerve, roztáhne, zakalí. Z lásky se stane sklenice mléka. Všiml si, že Karin už nemá chuť poslouchat, co jí u ranní kávy povídá, když komentuje něco z internetu, nějaký kriminální případ ve Stockholmu, bombu v Malmö nebo něco nehezkého kdekoli jinde. Jako by pro ni jeho hlas neexistoval, a když už mu někdy odpoví, nejradši by se stáhl, nemá chuť s ní diskutovat, vyměňovat si s ní myšlenky a názory, jenže pokusit by se o to měl, ne snad? Protože tak se to přece dělá. Takhle to bývá, když spolu lidi jsou a milují se. Povídají si a společně sdílejí jeden svět a život, ne dva paralelní.

Je mu nevěrná? Proto se od něj odtahuje? Zeke nemá nejmenší důvod si to myslet, nikdy nebyl žárlivec.

Kéž by se dokázal rozčítit.

Kéž by to dokázala ona.

Jenže už ani ten vztek jim nezbyl.

V pokoji kousek odtud přes chodbu spí její adoptivní dcera Tess. On ji taky adoptoval, ale někdy o ní uvažuje spíš jako o Karinině dceři než jako o svojí, ačkoli ve skutečnosti je dcerou někoho úplně jiného. Občas ho napadne, jestli by je dokázal opustit, nechat je na pokoji, s tou jejich mateřskou a dceřinou láskou. Dokázal bych se otočit k Tess zády? Není z mojí krve. Stydí se, že ho to vůbec napadá, ví, že jen fantazíruje. Nebo snad ne? Jeden by se radši neměl moc nořit do pochybností o svých lidských kvalitách, to Zeke ví. Z toho nikdy nic dobrého nevzejde.

Karin otevře modré oči, odhrne si jemné světlé vlasy z obličej a její dokonalé, ušlechtilé lícní kosti vyjedou s úsměvem vzhůru, načež svráští obočí.

„Co se děje?“

„Co se děje, Malin, co potřebuješ?“

„Došlo k vraždě.“

Malinin hlas zní rozespale, ale svěže, určitě u sebe v noci měla milence.

Zeke zaslechne zvuk motoru. Malin už tedy jede na místo činu.

„Kde?“

„Tělo oběti se našlo u Stångebrofältet. Budeme potřebovat i Karin. Vyzvednu tě za dvě minuty, dobře?“

„Dej mi pět.“

„A co Karin?“

„Přijede za námi. Musíme nejdřív sehnat hlídání pro Tess.“

Karin se zatváří zklamaně. Nebo se o to alespoň pokusí. Ale Zeke vidí, že se jí taky ulevilo.

Sbohem, sbírání smržů. Vítejte, plastové rukavice, pinzety, zkumavky a sáčky na důkazy. To je taky fajn.

Karin se usměje.

Cítí totéž co Zeke.

„Dobře,“ prohlásí Malin. „V autě ti řeknu víc.“

Zavěsí.

„Kdo je ten zavražděný?“ zeptá se Karin.

„To nevíme.“

Karin vstane. Nepolíbí ho na oholenou hlavu, jak to dělávala dřív.

„Nebude lepší, když pojedou rovnou s tebou?“ nadhodí. „Malin může sama dojet na místo činu za chvíli.“

Zeke taky vstane.

„Potřebují nás tam oba. Zajistíme místo činu, jestli ti jde o to.“

„Nejde mi vůbec o nic.“

„Vůbec o nic,“ zopakuje po ní Zeke, proti své vůli, slova mu prostě vyklouznou z pusy.

Karin povytáhne obočí.

„Zavolám Svenssonovým, jestli by Tess mohla jít k nim,“ oznámí mu. „Určitě budou rádi. Aspoň si sami nebudou muset hrát s Anyou.“